

Невдалий день

Олександр Мінович

2020р.

Зранку мені потрібно вирушати на ділову зустріч до Києва. Живу в передмісті. Зазвичай їхати мені хвилин тридцять-сорок.

Цього разу, щоб не запізнитися, виїхав із запасом на сорок хвилин.

В приміському Ворзелі побачив, як звідусіль до школи прямує святкова малеча з батьками та букетами.

"Ага!" - подумав, - "то сьогодні - Перше вересня. Дітям в школу".

Біля школи не проїхати, не пройти. Народу стовпилося - море. І машин не менше. Діти радіють школі й друзям більше, ніж завжди. Обнімаються, цілуються, підскакують від задоволення. Через карантин понад п'ять місяців не бачилися.

Ледь вибрався з цього натовпу.

Але далі набагато швидше не стало. Перше вересня скрізь. Батьки повернулися з відпусток, повезли дітей до школи. Всі збилися в кучу, і рух зупинився.

А я ж спішу. В одному місці вирішив ризикнути й порушив правила дорожнього руху. Перелаштувався неправильно з одної полоси руху в другу. Полісмен ніби звідкись зверху впав-звалився. Підняв свою палицю:

- Доброго дня! Поліцейський такий-то! Ви порушили!

Такий-то склав протокол і остаточно зіпсував мені настрій. При цьому, він ну геть нікуди не спішив. Як міг маружив мене. Ходив круг машини, заглядав скрізь, роздивлявся документи, обнюхував мене й не забував кидати прискіпливий погляд на дорогу - мабуть, хотів не пропустити ще якогось порушника. Довго тягнув. Може збирався зідрати з мене штраф собі в кишеню. Ледве розійшлися.

Приїхав я на зустріч, коли вже ніхто мене не чекав.

Було дуже прикро й неприємно. Недобре це - порушувати домовленості.

Біля офісу банку, в якому обслуговуюсь, зупинився. Треба було забрати документи, які давно замовив.

Коли повернувся до машини, дивлюсь - загубив гроші. 3500 гривень. Поклав їх в теку з документами, а вона з одного боку не закрита. Сім купюр по 500 десь вилетіли по дорозі від автомобіля до офісу банку.

Вернувся. Шукав, але дарма. Тільки ще більше розстроївся. Коли ж - глядь, лежать мої п'ятисотки, прямо край людного тротуару, рівеньким рядочком, неначе хтось їх прив'язав. Хвилин двадцять, виходить, лежали. В центрі Києва, неподалік приміщення цирку! Повз них далеко не одна сотня людей пройшла, й ніхто не підняв, не помітив. Чудеса якісь!

Зібрав свої гроші, склав до купи, дивлюсь: якийсь водій уважно за мною стежить, очей не відводить, мов на фокусника дивиться. Мабуть, думає, що я з цирку втік, чи щось таке.

- Чого гроші не збираєте? - питаю з насмішкою. - Що не треба таких?

- Ага! Думаєте, я такий дурний, щоб на такі прості розводки піддатися. Ця штучка мені знайома - я до грошей, а ви за вірьовочку смикнете, тоді тільки рукою повітря зловлю. Хочете, щоб люди з мене реготіли? Не вийде, не на того напали!

До мене починає доходити, чому ніхто грошей не підняв. Напевно, й близька присутність цирку далася взнаки.

Радію. "О! Скінчилися мої невдачі. Тепер попре, ранішнє невдале перекриє. Все справедливо. Баланс же під цим небом має бути, сам про таке люблю казати. Хоч бери та лотерею йди купуй!".

В покращеному стані їду в зворотному напрямку. Вже не гризу себе, що не виїхав із дому раніше, що забув, який сьогодні день.

Раптом чую - щось скрегоче. Іншим разом став би відразу. А тут ще проїхав із кілометр, думки всілякі мішали швидко прийняти правильне рішення.

Нарешті зупинився. Вийшов. Бачу: пробив заднє колесо. Шина стала пожована від їзди. Треба буде нову купувати, якби відразу схаменувся, була б придатна - тільки заклеїти.

От, як не щастить, то не щастить!.. Який невдалий день!.. А ніби вже мало поперти, ніби ж пішло на краще. Горіло б воно все вогнем!

Довго міняв. То те, то те не виходило. А тут ще й дощ пішов. Спочатку накрапав, а згодом звалився на мою спину такою мокрою дошкульною масою, хоч криком кричи. І роботи кинути не можна, не залишу ж машину без колеса. Потім ще більше - проїжджі автівки стали обдавати-захлюпувати мене водою з калюжі, обнесли грязюкою, наче цуцика бездомного.

Насилу справився. Мокрий, брудний, неприємно вражений невдачами, їду далі в напрямку доми.

Знову тими ж місцями, що й зранку. Проїжджаю повз школи.

Вже далеко після обіду. На шкільному подвір'ї нікогісінько. Гамірлива школярня, напевно, давно вже вдома.

Аж дивлюся, під деревом біля дороги дівчинка, на вигляд - друго чи третьокласниця. Зі шкільним портфелем.

Стоїть похнюплена, втомлена, намокла під дощем, з виразом довгого чекання на обличчі, переминається з ноги на ногу, сумно видивляється когось.

Одна-однісінька.

Я швидко усвідомлюю, що дитину не забрали зі школи. Її батько десь, мабуть, стоїть в пробці, чи пробив колесо, або на нього поліцейський складає протокол.

Так хочеться допомогти школярці. Але чим? Куди повезу? Ще налякаю дитину своїми пропозиціями допомоги. Я ж чужий дядько.

Єдине, що спитав, чи є телефон, і чи з батьками зв'язалася. Відповіла, що мати скоро має приїхати.

Проїжджаю повз.

До мозку вскакує думка:

"Ото біда, так біда! Так спартачилось дівчинці свято... Куди там всім моїм негараздам!"

Навіть якось прикро стало за себе, що таким малим-дрібним переймався.